

Arrest

nr. 183 637 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. COPPENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 december 1983.

Op 13 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op dezelfde aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 9 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot "herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten". Dit wordt op 9 januari 2016 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 22 juli 2016 betaalt de verzoekende partij 215 euro aan de verwerende partij, maar omdat zij nooit een aanvraag ingediend heeft wordt ze terugbetaald.

Op 3 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de genaamde(1):

naam: M. [...]

voornaam: W. [...]

geboortedatum: 26.12.1983

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Tunesië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 13/09/2015) en een herbevestiging van het bevel van 13/09/2015 om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven op 08/01/2016).

Betrokkene verklaart bij de PZ Dendermonde op 03/03/2017 dat hij een vriendin zou hebben in België waarmee hij samenwoont (J.B. [...], België). Bij de stad Dendermonde is er echter geen weet van een aangifte van een huwelijk of de indiening van een dossier wettelijke samenwoning. Ook is hij niet officieel ingeschreven op het adres waar hij aangetroffen was. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat zijn broer en mogelijke vriendin, die gemachtigd zijn tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 2 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene werd twee maal geïntercepteerd door de PZ Dendermonde wegens illegaal verblijf. Betrokkene kreeg hierbij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen (ter kennis gegeven 13/09/2015) en een herbevestiging van het bevel van 13/09/2015 om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven op 08/01/2016). Hij heeft hier geen gevolg aan gegeven.

Betrokkene verklaart bij de PZ Dendermonde op 03/03/2017 dat hij een vriendin zou hebben in België waarmee hij samenwoont (J. B. [...], België). Bij de stad Dendermonde is er echter geen weet van een aangifte van een huwelijk of de indiening van een dossier wettelijke samenwoning. Ook is hij niet officieel ingeschreven op het adres waar hij aangetroffen was. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat zijn broer en mogelijke vriendin, die gemachtigd zijn tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 2 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 13/09/2015) en een herbevestiging van het bevel van 13/09/2015 om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven op 08/01/2016).

Betrokkene verklaart bij de PZ Dendermonde op 03/03/2017 dat hij een vriendin zou hebben in België waarmee hij samenwoont (J.B. [...], België). Bij de stad Dendermonde is er echter geen weet van een aangifte van een huwelijk of de indiening van een dossier wettelijke samenwoning. Ook is hij niet officieel ingeschreven op het adres waar hij aangetroffen was. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat zijn broer en mogelijke vriendin, die gemachtigd zijn tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 2 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tunesië"

Op 3 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De repatriëring naar Tunesië is voorzien op 10 maart 2017.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de in de eerste bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden gesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wat betreft de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod. Zij stelt dat deze geen verwijderingsmaatregel is en geen voorwerp kan uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

In het arrest met nummer 179 108 van 8 december 2016, gewezen in Algemene Vergadering, vermeldt de Raad twee lezingen die mogelijk zijn van artikel 39/82, §1 *juncto* artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Gelet op de prejudiciële vraag die aan het Grondwettelijk Hof gesteld werd, dient in afwachting van het antwoord van dit Hof, wordt de exceptie heden niet weerhouden. De behandeling van de vordering wordt voortgezet, waarbij nagegaan wordt of aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing zoals vastgesteld in de Vreemdelingenwet, voldaan werd (zie in dezelfde zin RvS 13 januari 2004, nr. 127.040).

De Raad zal evenwel wat betreft het onderzoek naar de drie cumulatieve voorwaarden van de vordering tot schorsing, met name wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, een onderscheid maken tussen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13*septies*), thans de eerste bestreden beslissing, en het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), de tweede bestreden beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt het hoogdringend karakter van de vordering ook niet ter discussie.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Gelet op het gegeven dat de middelen op mekaar voortbouwen, worden ze samen besproken.

3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

*“Art. 8 EVRM stelt:
[...]*

Art. 40bis en art. 40ter Vreemdelingenwet voorzien bij wet de mogelijkheden voor verzoeker om zich bij zijn partner en hun aanstaande kindje te voegen.

Verzoeker verwijst eveneens naar de gevolgen van het arrest van het Hof van Justitie d.d. 8 maart 2011, C-34/09, Zambrano t. RVA, www.curia.europa.eu.

Het kan de facto niet ontkend worden dat verzoeker zich in een situatie bevindt waar nagenoeg aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan om een onderzoek gezinshereniging in de zin van art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet te garanderen.

De laatste bijkomende documenten en vertalingen (naar info van de dienst burgerlijke stand louter bijkomend vereist gezien eerder recent gewijzigde instructies van de Parketten inzake herkomst documenten uit ambassade dan wel land van herkomst) worden op instructie van de dienst burgerlijke stand van Dendermonde opgevraagd, waarna verzoeker zijn partner via volmacht een aangifte huwelijk kan laten doen die, naar mening van verzoeker moet onderzocht worden daar alle voorwaarden tot ontvankelijkheid zijn voldaan.

Dat verzoeker en zijn vriendin deze procedures reeds hadden bevestigd bij de gemeentelijke diensten kan, en op heden zelfs dachten een ontvankelijke aangifte huwelijk te kunnen indienen, kan dan ook moeilijk ontkend worden.

Deze beperking van verzoekers gezinsleven kan dan ook op geen enkele wijze de proportionaliteitstoets doorstaan.

Aangezien het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

En

*“Betreffende artikelen van de Wet d.d. 29 juli 1991, stellen:
[...]*

Dat een aangifte huwelijk en aanvraag gezinshereniging van verzoeker aan een streng onderzoek inzake schijnhuwelijk / voorwaarden gezinshereniging zou worden onderworpen, weet verzoeker reeds enige tijd.

Hij kijkt echter een onderzoek van zijn relatie vol vertrouwen tegemoet.

Eveneens keek zijn partner vol vertrouwen een beoordeling aanvraag gezinshereniging tegemoet, en was zij dubbel gemotiveerd om te werken, haar werk te behouden en op termijn zelfs promotie te maken.

Beiden hebben elkanders leven op een goed spoor gezet en gehouden.

Gezien de stand van het dossier huwelijksaangifte meent verzoeker dan ook dat zijn nagenoeg ontvankelijke aanvraag dient beoordeeld te worden op de inhoud, en kan niet redelijkerwijze gesteld worden dat aan de motiveringsplicht is voldaan door verzoeker n t voor het moment van formele ontvankelijkheid van de huwelijksaangifte uit het land te zetten.

Aangezien het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

3.2.1.2. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is

enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name *"Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie."* Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: *"betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 13/09/2015)".* Voorts bevat de bestreden beslissing een motivering omtrent artikel 8 van het EVRM zowel met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij ten aanzien van haar vriendin J.B. en haar broer als tot haar privéleven.

Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens is in rechte met verwijzing naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet als in feite gemotiveerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt op het eerste gezicht niet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

De verzoekende partij betwist noch weerlegt de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris die aanleiding gaven tot het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding, maar zij is van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat alhoewel er een aantal vragen omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij met mevrouw J.B. gesteld worden, het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM uiteindelijk aanvaard wordt, daar de verwerende partij een belangenafweging uitvoert. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat zijn broer en mogelijke vriendin, die gemachtigd zijn tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.”*

In dit verband wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zowel uit de stukken van het administratief dossier als uit de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoekende partij een eerste bevel om het grondgebied te verlaten op 13 september 2015 uitgereikt werd. Voormeld bevel werd op 9 januari 2016 herbevestigd. Aan de verzoekende partij werd bijgevolg de mogelijkheid gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten. *In casu* heeft de verzoekende partij nagelaten dit te doen en heeft ze evenmin pogingen ondernomen om haar verblijf op het Belgische grondgebied te legaliseren. Daarentegen heeft ze ervoor gekozen om illegaal op het grondgebied te verblijven en zoals blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij heeft ze een gezinsleven ontwikkeld. Wanneer een persoon een gezinsleven ontwikkelt in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen dergelijke uitzonderlijke elementen weerhoudt en er voorts op wijst dat *"Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat zijn broer en mogelijke vriendin, die gemachtigd zijn tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst."* In huidig verzoekschrift weerlegt de verzoekende partij niet *in concreto* dat zij niet elders dan in België een gezinsleven kan leiden of dat haar vriendin haar niet in het land van herkomst kan vervoegen. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze economische, sociale of culturele onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en wilt huwen, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Het gegeven dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het privé- en gezinsleven elders of in haar land van herkomst, Tunesië, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij wel bewijsstukken toe die aantonen dat mevrouw J.B. sinds kort zwanger is en in België werkt. De verzoekende partij legt geen bewijsstukken voor dat zij de vader is van het kind van mevrouw J.B. Ook laat ze na uiteen te zetten waarom het gegeven dat mevrouw J.B. in België werkt een onoverkomelijk hinderpaal is of een zeer uitzonderlijke situatie is, die aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij ook aan dat ze een gezin vormt met het kind van haar partner. Hiervan legt de verzoekende partij echter geen begin van bewijs voor. Daarenboven maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat gelet op de zwangerschap en het ander kind van haar partner, ze haar gezinsleven enkel in België kan verder zetten.

In dit verband wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing niet verhindert dat de verzoekende partij in haar land van herkomst een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging of om te huwen. De Raad wijst erop dat de intentie om te huwen haar niet automatisch recht op verblijf geeft. Met haar summier betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn. Daarenboven stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). *In casu* toont de verzoekende partij ook niet aan dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven verstoort in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven verder te onderhouden. Ook verhindert de bestreden beslissing niet dat haar partner haar bezoekt in het land van herkomst of elders.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen enerzijds haar belangen, die *in se* erin bestaan om met haar partner in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De verzoekende partij maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele belangenafweging heeft uitgevoerd. *Prima facie* is er geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De motieven met betrekking tot het privéleven opgenomen in de bestreden beslissing worden niet weerlegd.

De verzoekende partij kan niet dienstig de schending aanvoeren van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet, daar deze artikelen geen betrekking hebben op de bestreden beslissing. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055).

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Over de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

4.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.1.2.1. In haar verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij vastgehouden is met oog op verwijdering.

Verder stelt de raadvrouw van de verzoekende partij dat indien het bestreden bevel wordt geschorst, ook het inreisverbod dient te worden geschorst, daar dit een *accessorium* is van het bestreden bevel. Zij betoogt dat op grond van het algemeen rechtsbeginsel *accessorium sequitur principale* volgt dat de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid prorogatie van bevoegdheid heeft met betrekking tot het inreisverbod. Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod hetzelfde lot moet ondergaan als het bevel en bijgevolg het inreisverbod kan schorsen indien ook het bevel is geschorst.

4.1.2.2. *In casu* merkt de Raad op dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen, in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel, wordt verworpen. De vraag stelt zich dan ook niet meer of het inreisverbod, als *accessorium* van het bestreden bevel en op grond van het algemeen rechtsbeginsel *accessorium sequitur principale*, moet worden geschorst.

4.1.2.3. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod dient dan ook te worden verworpen nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS